

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLII. — Wydana i rozesłana dnia 17. września 1916.

Treść: № 304. Rozporządzenie cesarskie, w sprawie ochrony praw członków kas brackich w czasie ich służby wojskowej w obecnej wojnie.

304.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1916,

w sprawie ochrony praw członków kas brackich w czasie ich służby wojskowej w obecnej wojnie.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, jak następuje:

§ 1.

Członkom kas brackich, którzy wstąpili do służby wojskowej, należy — o ile oni w ciągu czterech miesięcy po ukończeniu tej służby znów do jakiejś kasy brackiej wstąpią — wliczyć do czasu bezzasilkowego (§ 14., l. 2, ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127) czas spędzony w służbie wojskowej w obecnej wojnie, dla którego wymiaru jest stanowczym § 11.

Jeżeli członek kasy brackiej przyjmie w ciągu powyższego czasokresu zajęcie w jakiejś kopalni (§ 131. p. u. g.), a w jej kasie brackiej był ubezpieczony na prowizję w chwili swego wstąpienia do wojska, w takim razie niezależnie od jego roszczenia o traktowanie go w myśl § 9., ustęp 2., ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, kontynuuje on ubezpieczenie w kasie prowizyjnej bez podwyższenia świadczonego datku i bez dopłacania datków za czas przerwy ze strony zobowiązanych do tego, a to z temi oczekiwaniami prowizyjami, jakie nabył w dniu 25. lipca 1914, albo jeżeli później do wojska wstąpił, w chwili swego wstąpienia.

Jeżeli członek kasy brackiej przyjmuje w ciągu powyższego czasokresu zatrudnienie w innej kopalni, to przy przyjęciu go do kasy brackiej tej kopalni należy uważać dla obliczenia oczekiwanych prowizyi i świadczeń datków za wiek wstąpienia członka jego wiek w dniu 25. lipca 1914, albo jeżeli wstąpił do wojska później, jego wiek w chwili wstąpienia do wojska.

Jeżeli przejście członka kasy brackiej do jakiejś innej kopalni zostaje uskutecznione dlatego, ponieważ w tej kopalni, w której kasie brackiej był ubezpieczony na prowizję w chwili wstąpienia do wojska, nie został przyjęty nawet do tej kategorii funkcjonaryuszów, do której należał przed swem wstąpieniem do wojska, w takim razie wolno mu kontynuować swoje ubezpieczenie prowizyjne w kasie brackiej tej kopalni, do której przeszedł, przyjmując w niej zatrudnienie, a to w myśl przepisów poprzedniego ustępu, albo też pozostać nadal ubezpieczonym na prowizję w tej kasie brackiej, do której należał w chwili swego wstąpienia do wojska. W tym ostatnim przypadku mają zastosowanie do członka kasy brackiej postanowienia drugiego ustępu. Zatrzymuje on przyśługujące mu dla siebie, dla jego wdowy i jego sierót roszczenia o prowizję do tej kasy brackiej, do której należał w chwili swego wstąpienia do wojska, natomiast do tej kasy brackiej winien także uiszczać przepisane datki na ubezpieczenie prowizyjne on sam i posiadacz kopalni, do której on przeszedł. W kasie brackiej, istniejącej przy tej kopalni, podlega członek kasy brackiej tylko ubezpieczeniu na wypadek choroby.

§ 2.

Pobierającym prowizję z kas brackich, którzy wstąpili do służby wojskowej, wolno zastanowić prowizję tylko wtedy, jeżeli ich zupełna zdolność

zarobkowania została udowodnioną po myśli postanowień statutu kasy brackiej.

§ 3.

Jeżeli członek kasy brackiej stanie się niezdolnym do zarobkowania w czasie albo wskutek służby wojskowej w ciągu roku po jej ukończeniu, to przysługuje mu, chociażby nawet czas bezzasilkowy (§ 1., ustęp 1.) jeszcze nie upłynął, roszczenie o prowizję inwalidy w kwocie 200 koron rocznie do tej kasy brackiej, do której należał aż do wstąpienia do wojska.

Jeżeli w chwili zaistnienia niezdolności do zarobkowania istnieje ustawowe albo statutowe roszczenie o wyższą prowizję z kasy brackiej, to należy ją przyznać w wymiarze statutowym.

Członkowi należy wydać kwotę jego udziału w rezerwie [w majątku] (§§ 7. i 9., zdanie ostatnie, ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127), przewyższającą ewentualnie skapitalizowaną wartość przysługującego po myśli ustępu 1. roszczenia prowizyjnego. Ewentualnych wojskowych należności zaopatrzenia nie wolno policzać na poczet prowizji inwalidy, o ile tę ostatnią należy świadczyć z kasy prowizyjnej w kasie brackiej.

Dla oceny istnienia niezdolności do zarobkowania obowiązują przepisy ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, i statutu kasy brackiej, do której należał członek kasy brackiej aż do wstąpienia do wojska.

Prowizya należy się członkowi od chwili ukończenia służby wojskowej, o ile w postępowaniu przy wyznaczaniu prowizji nie okaże się, że prowizya przypada od jakiejś późniejszej chwili.

§ 4.

Osieroceni (żona i dzieci) przez członka kasy brackiej, zabitego na wojnie albo zmarłego w czasie lub wskutek swej wojskowej służby, nawet gdyby ten członek nie odbył jeszcze czasu bezzasilkowego (§ 1., ustęp 1.), mają prawo żądać prowizji dla osieroconych, jakoby się im należała w myśl statutu kasy brackiej, gdyby członek ten był zmarł w dniu 25. lipca 1914, albo jeżeli później wstąpił do wojska, w chwili tego wstąpienia. Ewentualnych wojskowych należności zaopatrzenia nie wolno policzać na poczet tych prowizji osieroconych, o ile należy je świadczyć z kasy prowizyjnej w kasie brackiej.

Takie samo roszczenie o prowizję przysługuje w razie istnienia wszystkich innych wymogów rodzinie (żonie i dzieciom) zaginionego w polu przed nieprzyjacielem członka kasy brackiej, dopóki zaginiony się nie znajdzie.

Roszczenie o prowizję osieroconych (rodziny) rozpoczyna się z dniem przypadnięcia wojskowych należności zaopatrzenia albo z dniem, w którym przypadłyby te należności, gdyby takie roszczenie istniało.

§ 5.

Korzyści z § 3., ustęp 1. i 2., oraz z § 4., ustęp 1. i 2., nie należą się, jeżeli członek kasy brackiej utracił z własnej winy roszczenie o wojskowe należności zaopatrzenia.

§ 6.

Podczas wojskowej służby i aż do upływu czterech miesięcy po jej ukończeniu nie jest dopuszczalną wypłata udziału w rezerwie (w majątku), odłożonego dla członka kasy brackiej.

Jeżeli mimo to wypłata tego udziału w rezerwie (w majątku) nastąpiła, nie zostają przez to w myśl następujących przepisów ograniczone roszczenia, jakie przysługują według tego rozporządzenia cesarskiego.

Przy likwidowaniu oznaczonych w § 3., ustęp 1. i 2., oraz w § 4., ustęp 1. i 2., roszczeń o prowizję należy odliczyć już ewentualnie wypłacone udziały w rezerwie (w majątku). Dla tego odliczenia należy na żądanie członka kasy brackiej albo osieroconych przez niego pozwolić na raty miesięczne, których wysokość nie śmie przekraczać jednej czwartej części miesięcznej kwoty prowizji. Tę samą korzyść należy przyznać w danym razie także rodzinie członka kasy brackiej, zaginionego w polu przed nieprzyjacielem (§ 4., ustęp 2.)

Jeżeli członek kasy brackiej, któremu wbrew przepisowi pierwszego ustępu już wypłacono jego udział w rezerwie (w majątku), przyjmie w ciągu czasokresu, oznaczonych w § 1., ustęp 1., zatrudnienie w kopalni, w której kasie brackiej był on ubezpieczony na prowizję w chwili wstąpienia do wojska, to może on żądać zastosowania przepisu § 1., ustępu 2., tylko wtedy, gdy zwróci kasie brackiej podjęty udział w rezerwie (w majątku); w innym razie należy traktować takiego członka kasy brackiej według przepisów, ustanowionych w § 1., ustęp 3., dla członków kas brackich, przyjmujących zatrudnienie w innej kopalni. Tak samo może członek kasy brackiej, któremu wbrew przepisowi pierwszego ustępu już wypłacono jego udział w rezerwie (w majątku), w razie istnienia wymogów, ustanowionych w § 1., ustęp 1. i 4., tylko wtedy żądać, by pozostał nadal ubezpieczony na prowizję w tej kasie

brackiej, do której należał w czasie wstąpienia do wojska, jeżeli zwróci kasie brackiej podjęty udział w rezerwie (w majątku). Dla zwrócenia udziału w rezerwie (w majątku) należy członkowi kasy brackiej pozwolić na jego żądanie na stosowne raty miesięczne.

§ 7.

Skapitalizowaną wartość ciężaru rentowego, urastającego dla kas brackich po myśli postanowień § 3., ustęp 1., i § 4., ustęp 1. i 2., pomniejszoną o udziały w rezerwie (w majątku), stojące do dyspozycji dla uprawnionych do pro wizyi, należy pokryć rocznymi spłatami w ciągu peryodu umorzenia, wynoszącego najdłużej 25 lat. To samo dotyczy także płatnych w myśl § 3., ustęp 2., prowizyi aż do kwoty 200 K rocznie. Spłaty roczne ciężą na każdorazowych posiadaczach kopalni i mają być ściągane w taki sam sposób, jak wszystkie inne datki kopalniane.

Władze górnicze są upoważnione w miarę przypuszczalnego czasu trwania ruchu kopalni zarządzić także krótszy niż 25letni peryod umorzenia.

Ministerstwo robót publicznych może także za zgodą Ministerstwa spraw wewnętrznych i Ministerstwa skarbu pozwolić posiadaczowi kopalni za dniem odpowiedniego zabezpieczenia pod warunkiem odwołania tego każdej chwili, aby zamiast spłat rocznych wypłacał on w sposób bieżący z obciążającej go kwoty prowizye, przypadające w myśl § 3., ustęp 1. i 2., oraz § 4., ustęp 1. i 2.

Blizsze przepisy o postępowaniu przy ustalaniu i ściąganiu oznaczonych w ustępach 1. i 2. rocznych spłat, jakoteż przy udzielaniu przewidzianego w ustępie 3. wyjątkowego pozwolenia, należy ustanowić drogą rozporządzenia.

§ 8.

Powzięcie uchwały co do roszezeń prowizyjnych, przyznawanych w myśl postanowień § 3., ustęp 1. i 2., oraz § 4., ustęp 1. i 2., następnie zezwolenie na raty w myśl § 6., ustęp 3., należy do osobnych wydziałów, które należy ustanawiać przy kasach brackich każdym razem na czas trwania funkcyj naczelnictwa kasy brackiej i które mają się składać z przewodniczącego i z czterech członków.

Jako przewodniczący występuje przewodniczący naczelnictwa kasy brackiej albo jego zastępca; po dwóch członków i po jednym zastępcy wybierają oddzielnie obie kurye naczelnictwa kasy brackiej ze swego grona większością głosów.

Do powzięcia uchwały wydziału jest potrzebna obecność przewodniczącego albo jego za-

stępcy i czterech członków albo ich zastępców. Do przewodniczącego albo do jego zastępcy należy kierowanie rozprawą; nie ma on prawa głosu.

Uchwały wydziału zapadają większością głosów. Jeżeli uchwała większości nie przyjdzie do skutku, w takim razie przedłoży przewodniczący dla ostatecznego rozstrzygnięcia bezzwłocznie wniosek występującego z roszeniem właściwemu sądowi rozjemczemu kasy brackiej (§§ 19. i 20. ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, w brzmieniu ustaw z dnia 17. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 14, i z dnia 17. września 1892, Dz. u. p. Nr. 178), oznajmiając powody, podniesione przy głosowaniu w postępowaniu przed wydziałem.

Przeciw wszystkim rozstrzygnięciom wydziału przysługuje skarga do sądu rozjemczego kasy brackiej tak występującym z roszeniem i interesowanym posiadaczom kopalni, jakoteż kasom brackim, o ile im przez to rozstrzygnięcie zostają nałożone świadczenia, a to w ciągu trzechmiesięcznego czasokresu od doręczenia rozstrzygnięcia pod rygorem jej utraty.

§ 9.

O ile są w statucie kasy brackiej zastrzeżone roszezenia odszkodowawcze przeciw posiadaczowi kopalni z powodu przyjęcia mniej zdatnych robotników górniczych, jest ich dochodzenie niedopuszczalne, jeżeli chodzi o robotników górniczych, których zdolność do pracy ucierpiła w czasie albo wskutek służby wojskowej.

§ 10.

Z osobami, które wstąpiły do służby wojskowej, stoją na równi:

1. osoby, powołane do osobistego świadczenia usług na zasadzie § 4. ustawy o świadczeniach wojennych;

2. zakładnicy i osoby cywilne, trzymane przez nieprzyjaciela w niewoli.

§ 11.

Służba wojskowa uchodzi za ukończoną z upływem tego dnia, w którym członek kasy brackiej został wyłączony z czynnej armii wojskowej. W miejsce tego dnia wstępuje co do osób, oznaczonych w § 10., l. 1, ten dzień, w którym skończyło się osobiste świadczenie usług, a co do osób, oznaczonych w § 10., l. 2, ten dzień, w którym po odzyskaniu wolności powrócą one na obszar monarchii austriacko-węgierskiej

§ 12.

Osoby, które w czasie służby wojskowej są zatrudnione w sposób, uzasadniający obowiązek ubezpieczenia po myśli ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, i otrzymują od pracodawcy regularną zapłatę, podlegają temu ubezpieczeniu we właściwej kasie brackiej. Do nich nie ma zastosowania przez czas takiego zatrudnienia niniejsze rozporządzenie cesarskie.

§ 13.

Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego mają także odpowiednie zastosowanie do tych członków kas brackich, którzy w obecnej wojnie świadczą państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio usługi wojenne, sanitarne albo tym podobne.

§ 14.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Obowiązuje ono począwszy od dnia 25. lipca 1914. Jego przepisy mają zastosowanie nawet bez zmiany statutów kas brackich.

Postanowień statutowych, używających dalej idących praw pełniącym służbę wojskową członkom

kas brackich, nie dotyka niniejsze rozporządzenie cesarskie. Przepisy § 7. mają także w takich przypadkach zastosowanie.

Rząd jest upoważniony oznaczyć drogą rozporządzenia chwilę, z którą niniejsze rozporządzenie cesarskie zostanie uchylone w całości lub w części.

§ 15.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych w porozumieniu z Moim Ministrem spraw wewnętrznych i z Moim Ministrem skarbu.

Wiedeń, dnia 15. września 1916.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Morawski wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

Handel wkr.